

Vágymágusok

3,5

TITKOK ÉS INTRIKÁK

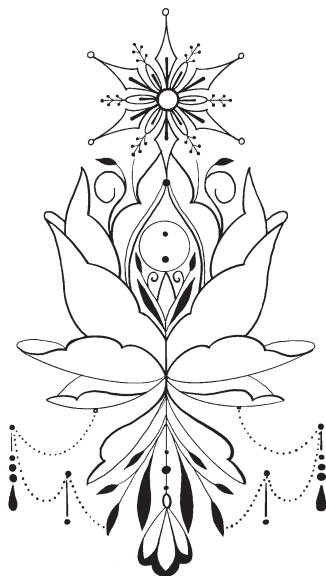
ON SAI

ON SAI

Vágymágusok

3,5

TITKOK ÉS INTRIKÁK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Alean gróf festménye

Kilgram király uralkodásának 21. éve, Kikelet hava

*Mindig azt hittem, egyedül maradok. Úgy sorvadok el, mint a szárnal-
mas körepedésbe született virág, magányosan, mindenki által elhagyat-
va. Szipoly voltam, és rejtőztem. Soha nem éreztem magam szépnek,
soha nem éreztem jónak. Az érzés, ami átítatott, a félelem volt. Beszi-
várgott a nappalokba, ott ült éjjelente az ágyam mellett. Halk voltam,
megriadtam az emberek között, gyakran szólni sem mertem. Hiszen ki
tudja, talán szavam egyszer felriasztja a halált...*

*Ki láthatott volna így az álarcom mögé? Ki szerethetett volna meg?
Ám Szép-völgyben olyan dolgok is megesnek, amelyek máshol nem...*

ATÖMEG A KASTÉLY ELŐTT HANGOSKODOTT, a sétánk során
mi is ezért kanyarodtunk erre.
Egy hete laktunk a völgy másik végében, és két hétig
fogunk még Kimcsével, a cselédemmel. Simre mester, a bőrcserző

varga csak ennyi időre jött Szép-völgybe a rokonsághoz. Árva nemeslányként nem dolgozhattam volna, de ő engedte, hogy részt vegyünk a bőr ékszerek díszítésében, és cserébe gondoskodott rólunk, majdnem lányaként szeretett minket.

A hosszúkás, elnyújtottan fekvő Szép-völgy a legkülönösebb hely volt, ahol valaha jártam.

Lenyűgözött az élő táj. Tavasz volt, Kikelet hava, és zölden lükettek a fák, ezer mosollyal nyíltak a korai virágok, a nehéz, bódító illatáradat beborította a környéket.

Soha ilyen erősnek nem éreztem még a természetet: arcomat cirógatta a szél, talpamat csókolgatta reggelenként a harmat. Láttam, a helyiek félnek az erdőtől, halálról sutognak, de nekem olyan volt, mintha hazaérkeztem volna. A fák köszöntöttek a leveleikkel, a mókusok kíváncsian pislogtak le rám.

Az emberek is kacagatóan furcsák voltak. Simre mester szerint a gróf különösége tette.

Azt mesélte, a valaha hatalmas vagyonból szinte semmi nem maradt meg, miután Szépvölgyi Volden nemet mondott arra, hogy harcba menjen a szipolyok ellen. Unokájának, Aleannak már csak ez a völgy és a kastély maradt meg, és még asszonyt sem tudott a házhoz hozni. Jobb nemesi házból való úrilányt nem adtak hozzá, míg a birtoktalan és alig tanult kisnemesekhez ő nem ereszkedett le nagy műveltségében. Inkább képeket festett, és különös dolgokat talált fel.

Az emberek is olyan maguknak valók voltak, mint az uruk.

Rengetegen éltek a völgyben, szinte egymás hegyén-hátán zsúfolódtak a házak. A kapuk nyitva álltak, az udvarokban ezerféle kézműves munka folyt. A kereskedők gyakran látogatták a völgyet, épp

ezért a helyiek ügyet sem vetettek az idegenekre, nyugodtan bá-méskodhattunk bármerre a kora tavaszi napsütésben.

Szívesen nézelődtem, de nem szerettem a tömeget. Így aztán, amikor Kimcse meglátta a sokaságot, nem szívesen indultam el ar-ra. Ám ő a Forró-partokról jött, és a jó modort olyan könnyedén tudta levetni, mint más a kendőjét. Most is megragadta a karomat, és kíváncsian maga után húzott.

A Virágok terén nagy hangoskodás fogadott minket. Épp egy gyereket tettek kalodába, egy apró, tízéves tolvajt. Sírt a fiú, könyörgött, esküdözött, hogy soha többé nem tesz ilyet.

Összeszorult a gyomrom. Még soha nem láttam karlevágást.

– Menjünk innen! – súgtam nyugtalanul Kimcsének.

– Várjunk még, Illara úrnőm! Odanézz, ott jön a Szép-völgy gróf-ja! – suttogta Kimcse. – De szerencsések vagyunk, hogy láthatjuk!

A kezére figyeltem fel először. Férfi léteére hosszú, vékony uj-jai voltak, puha, fehér bőre és keskeny csuklója. Alkarján a finom anyagból készült, feltúrt nemesi ing alatt illetlenül kék és sárga fes-tékfoltok virítottak. Észre sem vette, hogy nincs rajta zeke, egy szál fehér ingben sietett ki a lenyűgözően kecses mészkőkastélyból. It-tam magamba minden mozdulatát, okos, magas homlokát, vézna, esetlen alkatát.

– Kicsit csúnyácska – súgta a fülembé Kimcse, majd kíváncsian nyújtogatta a nyakát. – Vajon miért jött ki?

– Lehet, inkább lefejezteti? – tanakodott mellettünk két fiatal ke-reskedő.

Egy helyi parasztasszony mosolya erre vidáman felvillant. Olyan volt, mintha tudott volna valamit, amit mi, idegenek nem.

Hangosan nyeltem egyet.

Anyám, Jellana jutott eszembe. Ő belekacagott volna a szélbe, és megmentette volna ezt a gyereket. Amikor kicsi voltam, hősnek láttam. Nagy dolgokról álmódott, szabadságról és szerelemről beszélt, ám a valóság az valóság. Tízéves koromban elhagyott. Olyan csatát vívott, amiben nem győzhetett, és olyan halált halt, amit ember nem érdemel.

– Ne félj már! Nem lesz baj, érzem – biztatott Kimcse. Cselédruháját lesimította, mint mindig, amikor uraság közeledett.

Szép völgyi Alean a csődülethez ért.

Az emberek mellett a nyakukat nyújtogatták, noha a helyiek régről ismerhették az ősi nemest, láthatták ezerszer a szőkésbarna, kissé zilált haját, a zöldes szemeket. Már nem volt fiatal, harmincéves lehetett. Egyszerű, de elegáns kézmozdulattal intett, hogy szedjék ki a kalodából a csavargót.

– Uram, a királyi törvények értelmében a lopásért karlevágás jár!

– Ó, igen! A törvények... Olvastam őket. Az is bennük áll, hogy én döntöm el, ki lopott.

Mellettünk a két kereskedő elégedetlenül felmordult.

– Uram, ez a nyomorult több retket is elvett! – tiltakozott Szép völgy bírója, egy mogorva öregember.

– Hányat? – kérdezte szórakozottan Szép völgyi Alean.

– Négyet, Alean úr! Négy retket!

– Hát, ez borzalmas vétség. – Dallamos hangját átítatta valami finom árnyalat. Talán gúny, talán nevetés, nem lehetett tudni. – Vagyis lenne... Kölyök, ugye, nekem hoztad a retkeket?

– Igen, uram, igen! – bólogatott sírva a gyerek.

A nemes a nadrágja övéhez nyúlt, de nem talált ott erszényt. Gondolkozás nélkül leszakította az ing egyik aranyozott gombját. Ezerszeresét érte, mint a lopott retek. Odaadta a döbbségtől bíróknak.

Megdobbant a szívem. Soha ilyen szépnek még férfit nem láttam. Ennyire jónak, ennyire nemesnek.

– Oszlasd el a báméskodókat! Most különösen szépek a fények, csend kell, hogy befejezzem a képet. A gyerekek meg adj enni, aztán keríts neki valami munkát, hogy ne kelljen... ilyen gyorsan retket hoznia nekem többé.

– Igen, uram. – Az öregember fejet hajtott, de látszott rajta, mit gondol az úr engedékenységről. Mellette azonban a parasztasszonyok boldogan összenevettek. Szerették az uraságot, ez látszott a ki nem mondott szavakból.

Szépivölgyi Alean rájuk mosolygott, és elindult vissza a kastélyba.

Bármit megadtam volna, hogy csak még egyszer lássam a szemét, és hozzám intézze a szavát. Talán, ha szép ruhát viselhetnék, vagy szőke hajam nem lenne barnára festve, és a szemem alatt a ráncok szénporral kiemelve...

Félénken összehúztam magamon a kendőt. Tudtam, még ha igazi arcomat látná is, és megszólítana, akkor sem mernék felelni. Nem voltam olyan bátor, mint anya. De talán ezért is éltem még.

Néztem, ahogy pár lépést megy, és megszólítja valaki. A tömeg aztán eltakarta.

– Ó, azok az ujjak! Látom, megbabonáztak. Azt mondják, a zenészek ujjai kiválóan játszanak másokon is... – kuncogta a fülemben Kimcse. A tengerentúlon az ilyen ledér beszéd természetes volt a nők között, de engem mindig borzalmasan zavarba hozott vele.

– Halkabban! – suttogtam elpirulva. – És ha valaki meghallja? Azt hiszi, erkölcstelenek vagyunk.

– Ó, én az akarok lenni! Jóképű legényekkel szerelmeszni! Majd öregasszony koromban olyan undok és erkölcsös leszek, hogy csak na!

Kuncogtam.

– Ha lányod lesz, kisasszonyom, hidd el, olyan szende szüzet nevellek belőle... Tud majd lovagolni, vívni... – sorolta Kimcse pajkosan.

– A „szende” szó nem igazán ezt jelenti – súgtam vissza nevetve.

Kimcse volt az egyetlen, akivel könnyen beszélgettem, valahogy mindig elérte, hogy megszólaljak, és az örökös bolondozása jókedvre derített. Még akkor is, ha babákról beszélt. Mindkettén tudtuk, hogy nem lehet gyerekem, túl veszélyes lenne, hiszen öröklődne a mágia, és kiderülne, hogy szipoly vagyok.

– Azért egy csúnyácska nemessel szívesen lennél szende, nemde?

Mélyen elpirultam, de tagadóan ráztam a fejem.

Hiába van olyan lágy keze és gyönyörű szeme Szépvölgyi Aleanak, ő egy nemes, akinek időnként a királyi várba kell mennie. Ha egyszer lesz asszonya, illik bemutatnia, és mivel ősi a családja, így a felesége a királyné kíséretébe kerülne. Anyám jól kitanított, kiket kell mindenáron kerülnöm. A rendelet még mindig élt, minden női mágust egy szigetre száműzött a király.

Bár ez amúgy is butaság. Túl nagy a rangkülönbség, sosem venne el. Kitartott szerető lehetnék legfeljebb.

Körülöttünk lassan eloszlott a tömeg.

– Festés helyett inkább csatázni járna! – morogta egy molnárlegény. – Akkor nem kéne ekkora hadiadót fizetnünk...

A tömegben sokan bólogattak, de a bíró szigorúan a legényre nézett:

– Tíz botütést akarsz? Hogy merészelsz a kenyéradó gazdád ellen szólni!

– Nem csoda, hogy nőtlen. Egy férfi ne fessen! Legyen kemény, kőkemény – jegyezte meg közvetlenül a fülem mellett a hentes fia.

Kolbásszsíros leheletére felborzolódtam a nyakamon a pihe. Megrettentem. Csak egy hete voltunk itt, de őt már ismertem, az első nap óta próbálta tenni nekem a szépet.

– Be kár, hogy nem vagyok mágus, beoltanálak szívesen... – lépett közelebb hozzám.

Kimcse rám hunyorgott. Erre szélesen elmosolyodtam, kivillantva a fogsoromat. A fogak közét bodzával megfestettük, hogy szuvasnak látszódjanak.

A legény meglepve hátrahőkölt. Hát, nem voltam épp szép látvány, az biztos.

Kimcse megfogta a kezem, és nyugtalanul magával húzott, minél messzebb a legényektől.

– Kéne egy férj neked, hogy nyugtunk legyen végre – sóhajtott. – Valami öregecske, aki este már csak aludna. A saját portádon azt tehetnél, amit akarsz.

Siettünk vissza a szállásunkra. A gyümölcsoftásra gondoltam, és megborzongtam. Anya szeme mindig szikrázott, ha szóba került, de kicsiként nem értettem, mi baja a fákkal.

Aztán rájöttem, hogy nem fákat oltanak.

Anya harca és halála vezetett oda, hogy a mágusok nem kaphatták el bármelyik lányt az utcán, magukkal vonszolva egy szalmakazalba. Igazi gyopárlány volt, harcos és erős.

Rám is szemet vetett egyszer egy mágus, amikor betöltöttem a tizenégyet. Borzalmas volt, mint egy áruba bocsátott marhát, úgy méregetett. Ám anya a sírból is megmentett. Szerencsére, mire felserdültem, már jegyző kellett, és beleegyezés. Nemet mondtam, és Kimcse onnantól kezdve csúnyácskának festette az arcom, szőke hajamat diólevéllel barnára színezte, és rossz szabású ruháimmal elrejtette az alakomat.

Amikor visszatértünk a szállásunkként szolgáló parasztházba, Simre mester és a rokona, az örökké füttyös kedvű, nagy bajuzos Loger mester épp nagyban tanakodtak az udvaron.

Loger is varga volt, de nemcsak bőrcserzéssel foglalatzkodott, hanem az uraság rendeletére papírt gyártott.

Alean úr szőttesekkel, festékekkel, papírral és más különös holmikkal kereskedett.

– No, láttatok az uraságot? – kérdezte mosolyogva az őszes hajjú Loger.

Az asszonya fekvőbeteg volt, olyan belső kórsággal, hogy a szívem szakadt meg miatta. Tudtam, a halálán van, és én sem segíthetnék rajta. A mester örült a női kéznek a papirosok körül. Simre mester pedig boldog volt, hogy ingyenes segítségünkért cserébe ellesheti a papirosgyártás titkát a rokontól.

– Hiába illegetitek magatokat, nem hatnak ám rá a szép szemek! Azt beszélük, éjszaka sem nőkre gondol, hanem inkább a csillagokat nézi.

– Illara kisasszonynak tetszett – nyelvelt Kimcse.

– Dehogyan! – suttogtam, ám éreztem, belepírulok.

– Nem baj az, no! – nevetett zavaromon Loger bácsi. – Úgyis elkélne egy asszony a kastélyhoz. Bár inkább Kimcsét adnám hozzá, a nagy szájával hamar ráncba szedné a birtokot.

– Az biztos, még a lovak is glédába állnának! – hahotázott Simre mester.

Erre már én is nevettem, kezemmel eltakarva a szájamat.

Kimcsét anyám mentette meg. A Forró-partokról menyasszonyt hoztak, és ő az úri hölgy egyik cseléde volt a sok közül. Ám a hajóúton megbetegedett, így a társalkodónő otthagya a kikötőben, hiszen beteg cseléd rossz kelengye.

Anyám épp férfiruhában menekült át a fővároson, de meggyógyította Kimcsét, és magával ragadta. Néha úgy éreztem, anya ilyen lányt szeretett volna. Erőset, vidámat.

Kimcse velem tartott a nagybátyámhoz, majd miután ő meghalt, Simre mesterhez is. Egy kastélyt is eligazgatna, míg én... Ó, rólam jobb nem beszélni.

Az udvaron felállított, hatalmas üsthöz mentem. Az elmúlt két napban a len szálaít szedtük rostokra, majd a zúzás és aprítás következett. Ma már megkezdtük a felfőzést, és kíváncsian vártam, mikor kerülhet szűrőszitára a pép. Izgatottan nézegettem a főzetet, még azt sem vettem észre, hogy kicsit kidugom a nyelvemet.

– Ej, te lány, úgy nézed a lenrostokat, mintha a legszebb legény lenne! – Loger mester csak nevetett.

Elpirultam. De tehettem róla? Minden okosság érdekelt. Miért pont lenből készül? Más nem jó hozzá?

Annyi kérdésem volt, és amikor félénken feltettem őket, a mester elismerően bólintott, és azt felelte, ő bizony nem tudja. Az úr megmondja, mit tegyen, és követi az utasításokat.

A következő héten a péppel foglalatostudtunk, szűrőszitákra terítettük, kiszárítottuk, és lepréseltük. Kimcse utálta, de én élveztem. Hatalmas munka volt, a vállam sajgott, a derekam majd leszakadt, de izgatottan vártam a lapokat.

Szomszédok jöttek, öreg asszonyságok pletykálgodtak, kíváncsian nézegették az olajbarna bőrű Kimcsét, hallgatták a történeteit az idegen földről, a tengerentúlról. Kimcse, persze, huncut mosolylyal úgy forgatta a szót, hogy ők meg meséljenek az uraságról, akinek olyan szép hosszúak az ujjai, és a gondolatai a csillagokat járják.

Pirultam ilyenkor, és úgy hajoltam a munka fölé, hogy elrejtsem az arcomat. Hajnalonta pedig kitértam az erdőre néző ablakot, és szinte haraptam a fák szerelmetes, zöld illatát, miközben órá gondoltam, a férfira. Bárcsak elhozná illatát a szél! Néha önkéntelenül felkacagtam.

Amikor kicsi voltam, anya azt mondta, a kacagásunk veszélyes. Csak akarnom kell a másikat, úgy vágni egy férfira, mint szomszjas föld az esőre, és ember nem tud majd ellenállni nekem. Ám ez felelősség is. Legyek bölcs.

A tavaszi idő néha bolonddá vált, és hasas felhők borították be az eget. Ilyenkor Loger mester aggódva húzgálta a bajuszát, úgy kémlelte a felhőket és az udvart. Morgolódott, hogy az uraságnak sürgős volt a papiros, de inkább nyáron kellett volna gyártani, akkor keveset esik.

Nem lehetett megmozdítani a szitákat, különben göcsörtös lesz a papír, de behordani sem tudtak volna ennyit. Hova terítsék ki?

– Csak nehogy essen! Drága pénzen vettem a lent... – csóválta a fejét egyik este Loger mester. Tudtam, a beteg asszonyára meg a fájós hátára gondol. Az ajkamba haraptam, és én is a felhőket kémleltem.

– Nehogy rossz légy! – suttogta Kimcse, aki tudta a titkomat.

Aztán egyik éjjel megváltozott a levegő. Arra ébredtem, hogy a bőröm csatakos, a meleg úgy ül a mellkasomon, mint vízbe fúltak nyakán a kolonc. Szalmazsák zizzent, Kimcse megfordult mellettem; nyirkos, rossz álom gyötörte, de nem ébredt fel.

Halkan kiosontam az ajtón, és félősen, fehér pendelyben és ingvállban megálltam az udvaron. Sötét volt, mindenki az igazak álmát aludta, az udvar kapuja csukva, a felhős ég alatt senki nem láthatott.

– Szél, kedves szél, merre jársz? – suttogtam hízlelegve.

Anya azt mesélte, a világot a szeretet hívta életre. Ez a legnagyobb őserő. A szél, a tűz, a víz, a levegő ennek kivetülése. Csak formázam meg a vágyam, öntsem táncná, szavakká, holdfénybe írt csodává, és meghallgat a világ.

Lehunytam a szemem, és elképzelttem a pajkos szelet, ahogy egyre erősödik... és a bőrömön azonnal megéreztem a hűvös fuvallatot. Könnyű, fehér hálóruhám alá bújt, hozzám simult, és én kacagni vágytam, de tudtam, csendben kell maradnom, hiába csiklandoz. Körülöttem a tücskök izgatottan ciripeltek, egy kíváncsi bagoly lelkesen huhogott.

– Fújj hát, vidd el a felhőket!

Az élő szél az ingem után kapott, be akart csusszanni. Kuncogtam, és szétnyitottam, odakínálva póre bőrömet. Megcirógatott, majd huss, felreppent az égbe, aztán újra vissza hozzám. Örömeben kergetni kezdte a sötét fellegeket.

Kitártam a karom, és élveztem, hogy a felsőtestem szabad, a mellemet csókolja a szél, és csak ringtam az ölelésében. Anyával így táncoltunk kislánykoromban az erdőkben, míg meg nem éreztük a táj szunnyadó lelkét. Ha esett az eső, a ruhánk a földre hullt, és mindössze szőke hajunk borította a boldog tánctól felhevült testünket.

Viszont itt nem szunnyadt a táj, hanem nagyon is élt. Olyan csodálatos módon, amit sehol máshol nem éreztem. Befogadott, szeretgetett.

Ám hirtelen reccsent a kapu, és kinyílt.

Éles, sárga fáklyafény hasított a szemembe. Alean úr volt az. Szélfúttá haja borzasan meredt mindenfelé, köpenyét csapdosta a szél.

A rémülettől megdermedtem. Nem tudtam, mit tegyek, és mire cselekedhettem volna, már késő volt mindenhez. Csak lehunytam a szemem. Vártam, hogy felharsanjon az üvöltés, „Szipoly, öljétek meg!”, berontsanak az emberei, és felkoncoljanak.

Csukott szemhéjamon át is szemembe vágott a narancsszínű fény, ahogy Alean úr közelebb jött a fáklyával.

– Kisasszony, alvajáró? Ébredjen! – hallottam a hangját. – Ó, várjunk csak! Te jó ég! Nem... inkább ne ébredjen... Mit tegyek? – A hangja zavart motyogássá halkult. – Ha azt hiszi, én bontottam ki a ruháját... Ó!

A fény lejjebb ereszkedett, talán a földre szúrta a fáklyát. Mocanni se merem, nem tudtam, mit tegyek. Hogy lehetek ennyire esetlen, ennyire ostoba! Kimcse ezerszer óvott ettől! Mit tenne bármely férfi egy félmeztelen nővel sötét éjszaka?!

Megrémültem, ahogy megéreztem a motozást.

Meglepetésemre nem kezdett rángatni, bántani. Gyors, ügyes mozdulatokkal megkötötte az ingváll kibomlott szalagjait. Csak egy pillanat volt, és nem ért a mellemhez, ujjá még csak nem is súrolta a bőrömet. Mégis elakadt a lélegzetem.

Utána megfogta a vállamat, és óvatosan, ahogy álmodókat szokás, a kis padhoz vezetett, és leültetett. Felkapta a lópokrócot, és betértette vele egyetlen hálórúháztomat.

– Ébredj, mester! Jön az eső! – döngötte meg az ajtót.

Pillanatokon belül kisorjáltak a mesterek, és Kimcse is mellettem termett. Gyorsan vágott az esze, és egy köpenyt is hozott. A lópokrócot ledobva azt terítettem magamra.

A fáklyák fénye mellett kiderült, az úr egy szekérrel jött, és két legénnyel, akik máris kinyitották a nagykaput, és befordultak a portára. Ó, a Földanyára, ha meglátták volna a keblemet! Az arcom lángra gyúlt.

Szerencsére senki nem figyelt rám.

Elkezdtek lepakolni az úr által este ácsoltatott, különös kis szekérenyékéket.

Nagyon sűrű polcozásuk volt, kihúzható falappal, pontosan a papirosok méretében. Okos találmány volt. Mi, lányok óvatosan rájuk

csúsztottuk a száradó papirosokat a feltámadó szélben, majd szaladtunk a következőhöz. Közben a férfiak ketten-ketten megemelték a súlyos tákolmányokat, és bevitték a házba. Jó sok lap ráfért mindegyikre.

Alean gróf, hiába volt ősi nemes, meglepetésemre ugyanúgy megfogta a munka végét.

A szél kacagva nyakon csókolt, majd szárnyalt tovább, és beleborzolt a férfi hajába.

Túlzottan élt itt a természet, és túlon túl kíváncsi volt. Egy esőcsepp hopp, az égből a nyakamba csöppent, és megcsókolt.

– Esik! – kiáltotta kétségbeesetten Loger mester.

Kapkodva hordtuk a maradék lapokat, de az eső rázendített. A szívem szakadt meg a gyönyörű papirosokért. Még három polcsort meg kellett raknunk.

Lekaptam magamról a köpenyt, és ráterítettem a polcok tetejére, hogy védve legyenek, úgy kapkodtam össze egy szál hálóruhában a lapokat.

A gróf azonnal követte a példámat, ő is a köpenyét borította a másik szekrényre, Kimcse meg odaszaladt a verandára a lópokrócért, és azzal takarta be a harmadikat.

Végül sikerült mindet megpakolni, és a férfiak beemelték a hosszú parasztház fedett tornáczára a tákolmányokat. Az uraság és a mesterek gyors tanácskozást tartottak, hogy a pára mennyire árt-hat a lapoknak, majd a szekrénykéket elkezdték becipelni a parasztház szobáiba.

Én megálltam a tornácon, és az egyik faoszlopra tettem a kezem, úgy néztem az életadó esőt.

A vízcseppek a földet csókolgatták, és az udvaron megpuhult a talaj. A sár táncrea hívott, lábujjaimon szerettem volna érezni a puhaságot.

Anya a vizet szerette, és az esőt. A tavaszi záporok alatt kacagva táncolt az erdőkbén, olyan önfeledten, amilyennek a világot én sohasem éreztem. Mindig féltem, megmagyarázhatatlanul szorongtam, de életemben először, ebben az élő völgyben, a világ mintha rendben lett volna. Vonzódtam ehhez a földhöz is, nem csak az urához.

Az eső beesett a tornácra, utánam nyúlt, hogy megcsókoljon. Jólesően megborzonegtem a hűvös éjszakában, ahogy a mellemen még jobban átnedvesedett az anyag.

– Hej, te lány, én is szívesen benedvesítenélek itt-ott! – szólt oda az egyik legény.

Összerezentem az otrombaságra. Nem mertem odanézni, csak megdermedtem, mint valami kis állat a ragadozó előtt.

– Hagyd az úrnőt! – csattant fel Kimcse, és kisetett hozzám.

Lekapta a saját köpenyét és beterített vele. Ő mellesebb, formásabb volt, és a legény máris célba vette.

– Hej, minek nekem lapály, ha ilyen dombokat láthatok? Máris glédába állt a katonám!

– Katona? A kisujjam percében is több vér buzog – nyelvelt vissza élvezettel Kimcse. Kihívóan a csípőjére tette a kezét.

Összefogva a köpenyt elsurrantam mellettük. Akkor láttam, hogy Alean gróf homlokát ráncolva áll az ajtóban. Lehajtottam a fejem, és továbbmentem. Minden szoba kijárata a tornácra nyílt, és mi a mester beteg feleségével aludtunk.

Beléptem a szobába. Az asszonyág most is mélyen, kábultan aludt, már nagyon ritkán volt öntudatánál. Ahogy felnyögött, megcirógattam, és enyhítettem a fájdalmán.

Levettem a vizes ruhát, és illendően felöltöztem, de aztán csak ültem a lóca szélén. Zavartan gyűröggettem a szoknyámat, és nem mertem visszatérni a társaságba.

Egy szobában lenni az úrral?

A szívem már odaát járt. De én magam gyáva voltam. Különben is, mi értelme lett volna?

– Hol bujkálsz, te lány? – Simre mester kiáltására a holtak is felébredtek volna.

Szorongva kimentem a szobából a tornácra, majd be a hatalmas, tágas konyhába. A legények szanaszét, a hokedliken ücsörögtek egy kupa borral a kezükben, míg az úr az asztalnál ült a két idős mesterrel. Előttük az asztalon ott hevert egy karkötő, amit én készítettem, és egy ív papír, amire gyöngybetűimmel feljegyeztem valamit a mesternek.

– No, hát ő az. Okos leány ám! És milyen szép bőrdíszek kerülnek ki a keze alól! – Simre mester úgy dicsért, mint lóvásáron a lovat. Nem volt nehéz átlátni a szándékát.

– Úgy hallottam, meghaltak a közvetlen rokonaid – szólt hozzám az úr. – Csergőpatakiak élnek a völgy déli oldalán is. Talán szívesen befogadnak egy távoli rokont.

Nem állt fel a székről. Anya azt tanította, a nemesek mindig felállnak, és megadják majd nekem a tiszteletet. Különös, hogy ez mennyire zavart most. Számára nem voltam nő, nem voltam nemes.

Választ várt, de én csak álltam. A tekintetét kerestem, de szórakozott pillantása ide-oda röppent.

– A kastélyban nincs tennivaló? – kérdezte tisztelettel, de huncutul megpödörve a bajuszát Loger mester. – Ilyen ügyes kezű lányokra ritkán lel az ember.

– Van igazság a szavaidban – bólíntott tűnődve Alean. – Ha itt végeztetek, jelentkeztek a kulcsárnőnél! Ad nektek munkát és bért.

Kimcse felujjongott, de én nem feleltem.

Nézni őt mindennap? Szeretni ezt a völgyet, és benne élni? Túl nehéz lenne láthatatlannak maradni. Embertelenül nagy teher.

A mesterek már azt tárgyalták, hogy mikor költözzek át, ám Alean úr félbeszakította őket.

– A leány még nem felelt. Talán nem akarod a munkát?

Kimcsére néztem, és ő máris röppent hozzám. Belesusogtam a fülébe.

Lesimította a ruháját, és meghajolt, mielőtt különös kiejtésével választ adott volna. Ügyesen beszélt, hosszan, hogy ne legyen sértő, de a lényeg az volt, hogy nem illendő hajadonként egy nőtlen férfi fedele alatt élnem.

A gróf úgy ugrott talpra, mint akit bolhák csípnek. Szégyenkezett, amikor felfogta a modortalanságát. Szegény árva voltam ugyan, de akkor sem egy cseléd, akit csak úgy felvehet szolgálatra, hanem nemes hölgy, aki előtt illendő lett volna felállnia.

A legények szájátva nézték az urat.

– Bocsásson meg, kisasszony, e távoli vidéken a jó modorom is kieszőben. A nevem Szépvölgyi Alean.

Suta volt ez a meghajlás. Látszott, Alean éppoly esetlen tud lenni a másik nemmel, mint én. Tetszett ez az ügyetlenség. Akaratlanul elmosolyodtam.

Meglepve pillantott a fogamra.

Ó, megfeledkeztem a bodzáról! Szégyenkezve becsuktam a számat, de a kékeszöld szemek érdeklődve villantak.

– Szeder?

Hát rájött a titkomra?

Simre mester és Loger mester összerosolyogtak, mint két öreg, akik titkok tudói.

Lángra gyúlt az arcom. Szerettem volna, hogy megtörténjen, a képzeletemben tucatszor eljátszottam a gondolattal, hogy ő rám néz, és az igazi valómat látja.

Ám az igazi valóm halált hoz. Ó, Alean, miért vagy egy kastély ura? Miért nem lehetsz egyszerű kereskedő fia?

A szívemet úgy összegyúrta a szomorúság, ahogy az ősz felpöndöríti a száraz leveleket.

Ha jót akarok neki, akkor nem szerethetem.

Bókkoltam, ahogy úrhölgyhöz illik, majd megfordultam, és kisuhanantam az ajtón.

Simre mester meglepve utánam szólt, de nem álltam meg.

Amikor a tavasz színei elmélyültek, eljött az idő, és távoztunk.

Alean úr gyakran ellovagolt megnézni a papírokat, vagy szót váltani a mesterekkel, akik szívesen feltették neki ilyenkor a korábbi kérdéseimet. De többé nem szólított meg, és én is óvatosan kitértem az útjából, csak messziről, lopott félpillantásokkal figyeltem vézna alakját, csodaszép ujjait, okos homlokát.

– Ej, te lány, nem lesz ez így jó! – csóválta néha a fejét Simre mester.

De ő nem érthette. Szipoly vagyok, míg Alean ember. Ha tudná, ki vagyok, és úgy dönthetne... ha látná az igazi valómat, szőke hajamat, eső áztatta, gyönyörű szipolytáncomat...

Nem élhetek a kastélyában, mert ha úgy vágyakozom egyszer az úr után, ahogy szomjas föld az esőre, akkor nem lesz többé szabad. Nem hallhatja a nevetésemet, sőt, jobb, ha a hangomat sem.

Amikor letelt az idő, felültünk a szekérre, amivel idejöttünk.

Alean gróf véletlenségből, vagy talán szándékosan, ki tudja, épp a piactéren sétált a kulcsárnővel. A szekerünk mellette gördült el.

– Biztosan ezt akarod, úrnőm? – suttogta Kimcse. – Kacagi rá, nézz a szemébe, és talán tiéd lesz teste-lelke.

Ám én nem tettem. Lesütöttem a szemem, míg a szekér zötyögve kifelé haladt.

A szívemet otthagytam ebben a csodaszép, élő völgyben. Az én fájó, őerte égő szívemet.

Onnantól kezdve minden zápor rá emlékeztetett, minden szelőlő róla suttogott.

A tavasz virágai elnyíltak, a nyár harsogóan zöld lombjait alig láttam. Különös, mennyire szegényesnek tűnt a táj azok nélkül az erdők nélkül.

Simre mester a főváros szélén lakott, a cserző- és kézművesműhelye is ott állt, és Kimcsével mindennap reggeltől estig serénykedtünk.

Ám egy őszi napon, a Magvető havában lovas érkezett. Egy vékony férfi, szép kezekkel.

Épp a körtefa alatt ültem a padon Kimcsével. Dolgoztunk, egy kosárnyi kedves kis fababára gyártottunk haját szalmából. Simre mester a vásárba szánta, jó pénzért eladja majd a módosabb családoknak.

– Ó! Ki van itt! – Kimcse szava elakadt.

Mintha újra lett volna szívem, lüktetett a mellkasom. Hirtelen megtelt a világ étellel, színekkel; kék köpenye a földre szállt ég egy darabja lett a házra felfutó vadszőlő piros levelei előtt.

Meglátott engem, és meghajolt. Én is zavartan bólintottam.

Szégyelltem kopottas ruhámat, barnára színezett, kócos fonatomat, és a durva, barna szőttest, amit kendőként a hátamra terítettem.

Az udvaron majdnem egy tucatnyi ember tette a dolgát, de most érdeklődve figyeltek rá. Habozva körbenézett, de Simre mester máris elősietett a műhelyből. Beszélgetve mentek be.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Érted jött ilyen messziről, érzem – suttogta csillogó szemmel Kimcse.

– Ne bolondozz, ősz van, a nemesek adófizetési ideje. Bizonyára ezért járt a városban. – Felvettem egy újabb babát, és ráragasztottam a szalmahaját.

Kimcse azonban izgatottan felpattant.

– Megyek, meg kell tudnom!

– Ne, Kimcse! Könyörgöm...

Nem hallgatott rám, már gyors léptekkel sietett a műhely felé. Közben felragadott a kút mellől egy kancsót, megtöltötte, és a friss víz ürügyével beosont a házba. Zavaromban véletlenül fordítva ragasztottam a haját a babára.

Nem maradt bent hosszú időn át, hanem szaladt hozzám. Arca egyszerre volt aggódó és izgatott.

– A mester hívat most azonnal!

– Miért?

– Azt épp nem hallottam, csak annyit, hogy az úrnak beszéde van véled.

Velem? A szívem megdobbant, de az örömet azonnal felváltotta a szorongás.

A lépteim lassúak voltak, mégis odaértem a műhelyhez. Most csak Simre mester és Alean úr tartózkodott odabent. Ahogy beléptem, mindkét férfi felém fordult. Lesütöttem a szemem, és bókoltam.

– Jó, hogy jössz, te lány! Én bizony nem dönthetek ebben – mondta elgondolkozva az idős mester.

Értetlenül néztem rá, és odasétáltam hozzá.

– Jól van, csak okosan – mondta, és ügyetlen mozdulattal megveregette a vállam.